

ה
ב
נ
נ
ה

פנלופה בלום

*"צחקנו בקול! נהננו עד כלות!
ספר שלא לוקח את עצמו ברצינות זה עונג שאין כדוגמתו."
הוצאת א(ה)בות*

פנלופה בלום

הבננה שלו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: עדי שניידר

פנלופה בלום
הבננה שלו

Penelope Bloom
HIS BANANA

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל וגלי אבני
עורכת: ענבל כהן־זיליאני
הגהות: שרון שלו
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Copyright 2018 by Penelope Bloom
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-497 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

נטאשה

איחורים הפכו אצלי לאומנות של ממש. תנועות מגושמות מצערות היו למכחול שלי, והעיר ניו יורק הייתה לקנבס שלי. הייתה את הפעם ההיא שלא הגעתי לעבודה מפני שהייתי בטוחה שזכיתי בלוטו. בסופו של דבר הסתבר שהסתכלתי על המספרים מההגרלה של השבוע הקודם. שלחתי הודעה לבוס שלי בעודי עושה את דרכי לאסוף את כספי הזכייה. הודעתי לו שעל היאכטה הענקית שלי לעולם לא אצטרך להשתתף שוב בפגישת עבודה שהייתה אמורה להסתכם באימייל, ושאחזיק שם גברים יפיפיים ושזופי עור שיאכילו אותי בענבים כמו ידיהם. למרבה הצער, הבוס שלי הדפיס את ההודעה ששלחתי לו, מסגר אותה ותלה אותה במשרד, והדבר היחידי שאכלתי באותו לילה היה פופקורן מעופש... שהאכלתי את עצמי כמו ידיי.

הייתה גם הפעם ההיא שצפיתי במאדלי ואני בלילה שלפני יום העבודה, ומיררתי בכבי עד כדי כך שלא הצלחתי להיראות ייצוגית מספיק כדי להראות את פניי בעבודה. עליתי על הרכבת הלא נכונה, בזכותי חצי שעה בחיפוש אחר מפתחות הרכב שלא היה בבעלותי, ופעם אחת אפילו פספסתי ארוחת ערב עם חברתי הטובה ביותר, מפני שהכלב שלי חווה התמוטטות עצבים.

כן. הדבר לא הסב לי גאווה, אפשר לומר שהייתי אסון מהלך. טוב.

לא רק שאפשר לומר, זה בדיוק מה שהייתי. הייתי מגנט רב עוצמה המושך אליו תוהו ובוהו. אם היה כפתור שעליו אסור ללחוץ בשום פנים ואופן, אגרטל שערכו לא יסולא בפז, אדם זקן שעלול ללקות בליבו או בערך כל דבר אחר שעלול להשתבש, קרוב לוודאי שהייתי האדם האחרון שהייתן רוצות בסביבה. אבל היי, הייתי עיתונאית מוכשרת בטירוף. עדיין החזקתי במשרה שלי וזו הייתה הראייה לכך. מצד שני, המשימות הירודות ביותר שנדמה שתמיד הוטלו דווקא עליי היוו בשבילי תזכורת לכך שהוכנסתי לתמיד – ובאופן בלתי הפיך – לרשימת מבצעי המשימות המחורבנות. לכן נוכח הנטייה שלי להכשיל את עצמי, ואף על פי שהכתבות שלי היו איכותיות, התקשיתי מאוד להתקדם בעבודה.

"תתעורר", אמרתי, והכנסתי לאחי בעיטה בצלעות. בריידן נאנק והתהפך לצד השני. הוא היה במרחק שבוע מיום הולדתו השלושים, ועדיין גר עם הוריי. הדרישה היחידה שלהם ממנו הייתה שיעזור להם במטלות הבית. הוא מעולם לא עשה זאת, כמובן, ופירוש הדבר היה שמדי פעם בפעם הם היו מפזרים איומי סרק וטוענים שהם יסלקו אותו מהבית. ואז במשך יום או יומיים הוא היה ישן על הרצפה בדירה הפצפונת שלי, עד שהעניינים איתם היו נרגעים, ואז שוב היה יוצא לי מהורידים.

אם אני הייתי שבר כלי בתפקוד גבוה, בריידן היה הגרסה הלא מתפקדת שלי. הוא ירש את אותה תצורה גנטית של חבלה עצמית, רק ללא הנחישות לתקן את הטעויות שלו. התוצר היה בן עשרים ותשע שהבילוי המועדף עליו היה לשחק 'פוקימון גו' בטלפון, שלפעמים היה מחלטר בתור 'פקח ניקיון', מה שאומר שבעיקרון הוא היה אוסף זבל בשביל העירייה בתמורה לשכר מינימום.

"אפילו השמש עוד לא התעוררה", הוא רטן.

"כן, ובכן, שני ימי החסד שלך חלפו ועברו, בי. אני צריכה שתיישר את ההדורים עם אימא ואבא, כדי שאוכל לקבל בחזרה את קופסת השימורים שלי."

”נראה בקשר לזה. יש איזשהו פוקימון שתכננתי לתפוס במרכז העיר. אולי מאוחר יותר.”

לבשתי את המעיל, והתפשרתי על שתי נעליים שונות – אחת בגוון חום כהה ואחת בגוון כחול כהה, מפני שכבר לא נותר לי זמן להמשיך בחיפושים – יצאתי מהדירה וחציתי את המסדרון בצעדי התגנבות. התגוררתי בקצה המסדרון מול בעלת הבית שלי, והיא אף פעם לא פספסה הזדמנות להזכיר לי כמה כסף אני חייבת לה.

כן, שילמתי את שכר הדירה. בסופו של דבר. קשה לומר שהמשימות המחרבנות שהוטלו עליי היו המשתלמות ביותר במגזין, כך שלפעמים הייתי צריכה לתעדף ולשלם חשבונות אחרים. את חשבון החשמל, לדוגמה. אם חשתי במצב רוח הרפתקני במיוחד, הייתי אפילו קונה אוכל. ההורים שלי אומנם לא היו עשירים, אבל שניהם עבדו בתור מורים, והשתכרו מספיק כדי להלוות לי מעט כסף, במקרים בהם כבר לא נותרה לי כל ברירה אחרת. קשה לומר שהתביישתי לבקש מהם כסף, אבל גם לא רציתי להדאיג אותם, אז השבעתי את בריידין שלא יחשוף בפניהם את האמת על המדפים הריקים במקרר ובמזווה שלי. ידעתי שבכל מקרה בקרוב אחזור לעמוד על הרגליים, כך שלא היה טעם לעשות מזה סיפור.

המגורים בניו יורק לא היו זולים, אבל לא הייתי מוכנה להחליף אותם בעד שום הון שבעולם. אם אי פעם הייתה עיר שהבינה את סוג התוהו ובוהו הייחודי לי, הייתה זו העיר ניו יורק. בהתחשב בהמוני האנשים הגודשים את הרחובות בכל שעות היממה, לא הייתי יכולה שלא להשתלב ביניהם, גם שעה שהייתי שכר כלי מוחלט או שהנעליים שלי לא תאמו.

נהניתי לעשות את דרכי לעבודה, גם בימים בהם פיגרתי בלוח הזמנים עד כדי כך, שידעתי שיקרעו אותי לגזרים כשאגיע למשרד. המשרד שבו עבדתי היה מינימליסטי, בלשון המעטה. השולחנות שלנו היו מורכבים מלוחות שבבים עם שכבת צבע אפרפרה ומתקלפת. הקירות היו דקיקים להפליא, כך ששמענו כל צליל וצליל מהכביש

הסואן בחוץ. חלק ניכר מהמחשבים שלנו היו מהסוג הישן והעצום, מאלה שהמסך שלהם שוקל כחמישה עשר קילוגרמים ושממדיהם כגודלו של פעוט מפוטם. ענף עיתונות הדפוס היה בעיצומו של תהליך גסיסה מכוער, ובמקום העבודה שלי לא טרחו להסתיר זאת. האנשים היחידים שנותרו בתעשייה היו אלה שהיו טיפשים מכדי להבין לאן הרוח נושבת, או אלה שכל כך נהנו מהעבודה, עד שזה כבר לא הזיז להם. אהבתי לחשוב שאני מגלמת שילוב של שני הסוגים.

ברגע שהגעתי למשרד, האנק הגיח בסערה ממשרדו הפינתי – היה לו שולחן כמו לכל השאר, רק שהשולחן שלו היה תחוב בפניה בחלל הגדול שכולנו חלקנו. הוא היה העורך הראשי שלנו, ופחות או יותר האדם היחיד שאי פעם עבדתי תחתיו ישירות. היה, כמובן, את אדון וויינסטיר, אבל הוא לא טרח להתעסק בעבודות השחורות. הוא רק דאג לכך שיהיו לנו מפרסמים במגזין, ושמישהו ישלם את שכר הדירה על החלקה הקטנטנה שלנו בגורד השחקים שכינינו בתואר משרד.

חברתי הטובה ביותר, קנדיס, נופפה לעברי בידיה והביטה בי בעיניים פעורות שעה שהאנק פסע בכיווני. הבנתי שהיא מנסה להזהיר אותי, אבל לא הייתי בטוחה מה היא חשבה שאוכל לעשות במקרה שהאנק התכוון להטיל עליי משימה מזופתת נוספת.

האנק בחן אותי במבטו הקפדני, כפי שהוא אהב לעשות. היו לו גבות עבות שנראו דומות – באופן מטריד למדי – לשפם שלו, מה שיצר את התופעה המבלבלת אשר במסגרתה היה נדמה שיש לו גבה שלישית מעל לשפתיים, או אולי שני שפמים מעל העיניים. אף פעם לא הצלחתי להחליט בין שתי האפשרויות. שיערו החל להאפיר ברקותי, אולם הוא עדיין ניחן במלוא האנרגיה התזזיתית של גבר צעיר.

"היום הגעת בזמן?" הוא נבח. שאלתו נשמעה כמעט כהאשמה, כאילו שהוא מנסה לפענח מה אני זוממת.

"כן?" השתדלתי.

"יופי. ייתכן שאשאיר אותך בעבודה לעת עתה."

"אתה מאיים לפטר אותי עוד מהיום הראשון שלי במשרד. כמה שנים עברו כבר, שלוש? פשוט תודה בזה, האנק. אתה לא מסוגל להעלות בדעתך את האפשרות שתפסיד אותי, או את הכישרון שלי." קנדיס, שהאזינה משולחנה, דחפה את האצבע שלה לתוך פיה ועשתה את עצמה מקיאה. ניסיתי לא לחייך אליה, מפני שידעתי שהאנק מסוגל להריח הנאה במיומנות של כלב ציד, ושהוא וינקוט כל צעד במטרה לשים לה קץ.

האנק כיוון את שפמיו – או גבותיו – בעצבים. "הדבר היחיד שבו אני מוכן להודות הוא שאני שמח שיש לי על מי להפיל את העבודות שאף אחד אחר לא מוכן לקחת. ואם כבר מדברים על..." "תרשה לי לנחש. אתה מתכוון לשלוח אותי לראיין את הבעלים של חברה לפינוי אשפה. לא, רגע. אולי הפעם זה יהיה הבעלים של חברה שאחראית על איסוף צואת כלבים מול הבית שלך בתעריף חודשי נמוך. אני קרובה?" "לא, רטן האנק. את תתחזי למתמחה בחברת גליאון אנטרפרייזס. מדובר ב –"

"חברת השיווק הכי חמה בשוק. כן, אמרתי. אני יודעת. אומנם אתה דואג שאשאר קבורה עמוק בחרא, אבל תאמין או לא, אני מקפידה להתעדכן בנעשה בעולם העסקים," אמרתי עם קורטוב של גאווה. בסופו של דבר, זו הייתה האמת לאמיתה. כולם פה נהגו לעשות ממני צחוק או מושא ללעג, ולפעמים פשוט היה לי קל יותר לשתף עם זה פעולה. אבל בסופו של דבר, הייתי עיתונאית, והתייחסתי לעבודתי ברצינות. קראתי מאמרי מערכת, עקבתי אחר הנעשה בשוק המניות במטרה לאתר את הכוכבים העולים בשמי עולם העסקים, ואפילו קראתי מספר בלוגים בנושא עיתונאות וכתביה, במטרה לשמור על חדות מחשבה.

"את תעשי כל מה שנדרש כדי לאסוף טינופת על ברוס צ'יימברסון." "איזו מן טינופת?" שאלתי. "אם היה לי מושג, את חושבת שהייתי שולח אותך לשם?"

"האנק... זו נשמעת לי כמו משימה טובה במידה מעוררת חשד. אני מפספסת את האותיות הקטנות, או משהו?"

לשם שינוי, הבעת פניו הנוקשה התרככה, גם אם רק במעט. "אני נותן לך הזדמנות להוכיח שאת לא מקרה אבוד. עם זאת, יש לציין שאני צופה שתנחלי כישלון חרוץ."

חשקתי את לסתי. "אני לא אאכזב אותך."

במשך כמה שניות הוא הביט בי כאילו שאני מטומטמת, עד שקלטתי שהרגע הוא אמר שהוא צופה שאכשל.

"הבנת למה התכוונתי," אמרתי בזעף לפני שפניתי לעבר שולחנה של קנדיס.

היא רכנה לפני, חיוך רחב מעטר את שפתיה. קנדיס הייתה בת גילי, פחות או יותר. בת עשרים וחמש, אולי מעט צעירה יותר. הכרתי אותה לפני שנתיים, כשהתחלתי לעבוד בשביל האנק והמגזין *ביזנס אינסייטס*. היה לה שיער בלונדיני קצר ונערי, אך פנים חמודות מספיק כדי שהמראה יחמיא לה, וגם עיניים כחולות ענקיות. "גליאון אנטרפרייזס?" היא שאלה. "זו חברה שנמצאת ברשימת חמש מאות החברות הרווחיות ביותר, את יודעת."

"את חושבת שזה בסדר שאשתין במכנסיים שלי מפחד כבר עכשיו, או שאולי עדיף שאחכה עד שאף אחד לא יסתכל?" שאלתי.

קנדיס משכה בכתפיה. "אם תשתיני על השולחן של ג'קסון, אני אחפה עלייך. אני חושדת שהוא גונב את היוגורטים שלי מהמקרר."

"אני לא הנשק הביולוגי שלך, קנדיס."

"גליאון אנטרפרייזס," היא אמרה מהורהרת, בערגה כמעט. "כטוח יצא לך לראות תמונות של המנכ"ל, ברוס צ'יימברסון ואחיו, נכון?"

"הייתי אמורה לראות את התמונות שלהם?"

"רק אם את בקטע של תאומים חתיכים שממיסים לך את התחתונים."

"טוב. איכס. אם גברים לוחטים ממיסים לך את התחתונים, אולי כדאי שתבדקי את הסיפור הזה."

"אני רק מבקשת שלא תגידי שלא המלצתי לך לקנות כמה זוגות תחתונים תרמיים לפני שתתחילי לעבוד שם."
צמצמתי את עיניי בכיוונה. "בבקשה תגידי לי שזה לא כזה עניין."
היא זקפה לעברי את ראשה, ופערה את פיה במחווה של כאילו,
"נו, באמת, נאט. מה את חושבת שאסטרונוטיות לובשות?"
כרגיל, השיחה שלי עם קנדיס הותירה אותי המומה, מבלבלת ומעט מוטרדת. אבל נהייתי מחברתה. לא היה לי זמן לחברים במובן המסורתי – חברים מהסוג שקומדיות מצבים שכנעו אותך לחשוב שיש לכל אדם עם דופק. לאחר צפייה בכמה תוכניות טלוויזיה, את עלולה להגיע למסקנה שהמבוגר הממוצע מבלה תשעים עד תשעים וחמישה אחוזים מחייו בבילוי עם חברים או בעבודה. ואם זה לא מספיק, נדמה שכל החלק של ה"עבודה" בסך הכול שימש תפאורה שונה לבילוי עם חברים.

אולי זה היה נכון רק לגבי, אבל החלוקה של חיי נראתה יותר כמו חמישה אחוז חברים, שישים אחוז עבודה ושלושים וחמישה אחוז דאגות לגבי העבודה. אה, ועשרה אחוז שינה. כן, אני יודעת שזה מסתכם ביותר ממאה אחוז, ולא, לא איכפת לי. הנקודה היא שהחיים שלי בהחלט לא היו קומדיית מצבים. הם כללו שפע של בדידות, לצד מנה גדושה של פחד שבסופו של דבר אהפוך לחסרת בית, או גרוע מכך, שאיאלץ לעבור לגור במקום אחר ולוותר על החלום שלי. ואף גרועה יותר מכל זה הייתה האפשרות מטילת האימה שאהפוך לבריידן. שאגמור בחדר הישן שלי, עם כתמי דבק על הקירות, במקומות שבהן היו תלויות הכרזות של ואן דייקשן תמדומים.

קנדיס היוותה מנה קטנה מהחיים שרציתי, והצטערתי שאין לי יותר זמן בשבילה, לכן קיבלתי בשמחה את תחושת הבלבול שתמיד המשיכה ללוות אותי בעקבות שיחה עימה.
ברגע שחזרתי לשולחני, משמעות המשימה שהוטלה עליי הכתה בי במלוא עוצמתה. קנדיס הייתה יכולה לעשות מזה צחוק אם זה היה

רצונה, אבל לאחר שנתיים סוף כל סוף זכיתי בהזדמנות להוכיח את עצמי. ידעתי שאני יכולה לכתוב סיפור מדהים. שאני יכולה להוכיח שאני ראויה לעבודות טובות יותר – לעבודות בשכר גבוה יותר. הפעם, לשם שינוי, לא התכוונתי לפשל.

ברוס

יש מקום לכל דבר, ולכל דבר יש את מקומו. המילים הללו היוו את התשתית לחיי. הן היו המנטרה שלי. פתחתי את הבוקר בשעה חמש וחצי בדיוק. בלי להשתיק את השעון המעורר ולהמשיך לישון עוד קצת. יצאתי לריצת שמונה קילומטרים, ביליתי במכון הכושר עשרים דקות על השעון, ואחר כך עליתי במעלית בחזרה לפנטהאוז כדי להתקלח במים קרים. ארוחת הבוקר שלי הורכבה משתי ביצים מלאות, שלושה חלבוני ביצה, קערת שיבולת שועל וחופן שקדים שאוכל בנפרד עם תום הארוחה. את בגדיי לעבודה הכנתי מבעוד מועד, בליל אמש. חליפה שחורה בהזמנה אישית עם חולצה אפורה ועניבה אדומה. אהבתי סדר. אהבתי תבניות. היה זה העיקרון מאחורי המודל העסקי שלי, ואחד הגורמים המרכזיים שתרמו להצלחתי. הגעה להישגים מבוססת על נוסחה שאפשר לתמצת בפשטות רבה: זיהוי הצעדים הנחוצים להשגת המטרה, ואחר כך נקיטה באותם צעדים נחוצים. כמעט כל אדם מסוגל לזהות את הצעדים, אך מעטים בודדים ניחנו במשמעת ובשליטה העצמית הנחוצים ליישומם היסודי. אני הייתי בין אותם מעטים בודדים. לפני שלושה חודשים בלבד עברתי פרידה מורכבת ומכוערת, ולאחרונה הרגשתי שהתמקדות בשגרה שלי באה לי בקלות רבה אף

יותר. ייתכן שהתלות שלי בשגרה גברה עם כל יום שחלף, אך למען האמת, זה כלל לא הטריד אותי. לא הייתה לי שום בעיה לקבור את עצמי בעבודה, ולו כדי לשכוח ממה שקרה. הייתי מוכן להרחיק ממני את כולם, אם פירוש הדבר היה שלא איאלץ להרגיש את אותה דקירה בשנית.

ביקשתי מהנהג שיאסוף אותי בשעה שבע בבוקר בדיוק ויסיע אותי למשרד. המשרד שלי נמצא בתוך בניין בן שמונה עשרה קומות במרכז העיר. אחי התאום ואני רכשנו אותו לפני חמש שנים, קומה אחר קומה. היעד הראשון שהצבנו לעצמנו היה להקים בסיס פעילות בניו יורק. לאחר שנה, השגנו את היעד שלנו. היעד הבא שהצבנו היה לשכור חלל בתוך מה שהיה בניין גרינרידג', מבנה מודרני עצום העשוי גרניט וזכוכית שניצב ממש במרכז העיר. לשם כך נדרשו לנו חודשיים. בסופו של דבר, רצינו להחזיק בבעלותנו את כל המבנה. לשם כך נדרשו לנו חמש שנים.

וככה הגענו עד הלום.

שלפתי את הטלפון והתקשרתי לאחי ויליאם. הוא ענה, הישנוניות ניכרת היטב בקולו. "מה לעזאזל?" הוא רטן.

הרגשתי את הדופק שלי הולך ומאיץ. אומנם אנחנו דומים במראה, אך בין דפוסי האישיות עוברת תהום שאיננה ניתנת לגישור. בכל שבוע ויליאם שכב עם בחורה אחרת. הוא כל הזמן הפריז בשינה והבריז מהעבודה. הוא היה מופיע במשרד עם כתמי שפתון המעטרים את צווארו ותנוכי אוזנו, או עם חולצה מחוץ למכנסיים. אם היה מדובר בכל אדם אחר, הייתי מפטר אותו כבר בפגישתנו הראשונה.

למרבה הצער, היה מדובר באחי. ולצערי הרב, היה לנו חוש זהה בעסקים, ולמרות היעדר המקצועיות שלו, הוא היה חיוני לגליאון אנטרפרייזוס.

"אני צריך אותך פה," אמרתי. "היום אנחנו מסננים את המתמחים בשביל הכתבה לצורך יחסי ציבור."

השתררה דממה ארוכה. ארוכה מספיק כדי שאבין שאין לו שמץ של מושג על מה אני מדבר.
"המתמחים. אלה שהצעת שנגייס? אלה שיאמינו לכל מה שנראה להם ויפמפמו לאמצעי התקשורת את כל הזבל מעוטר היהלומים שלנו'. אני מניח ששום דבר מזה לא זכור לך, אה?"
וויליאם נאנק, והיה נדמה לי ששמעתי ברקע קול רך של אישה.
"נכון לעכשיו, לא. לא זכור לי. אחרי שאזריק לוורידים כמות מסחרית של קפאין, אז כן, אולי זה יתחיל להישמע לי מוכר."
"פשוט תגיע הנה. אני לא מתכוון לבזבז את כל הבוקר על ראיונות עם המתמחים שלך."

שעת ארוחת הצוהריים כמעט הגיעה, וכיליתי את כל הבוקר על ראיונות עם מתמחים. העפתי מבט בשעון. זה היה שעון מהסוג שעונדים חיילים ביחידת אריות הים, מה שאומר שהייתי יכול לצלול איתו לעומק של עד מאה ועשרים וחמישה מטרים. לא הייתי בטוח מתי אזדקק ליכולת לצאת לצלילה ספונטאנית במימי האוקיינוס, אבל תמיד שאבתי נחמה מהידיעה שאני מוכן ומזומן לקראת כל מכשול שהחיים עלולים להציב בדרכי. החזקתי במשרד שלי ובמכונית של הנהג שלי שתי ערכות ביגוד, אחת לעבודה ואחת לשעות הפנאי. עבדתי עם תזונאית במטרה לוודא שצריכת המזון שלי מאוזנת בצורה מיטבית ככל האפשר, כדי שלאורך יום העבודה שלי לא אחווה עייפות או ירידה ברמת האנרגיה. אפילו החזקתי טלפון נוסף, עם גיבוי של כל המידע ואנשי הקשר שלי, במקרה שלפתע הטלפון שלי יקרוס.

כיסיתי את כל התרחישים האפשריים. לא השארתי שום מרווח להפתעות. שום מרווח לעיכובים. וחשוב יותר מכל, אף פעם לא חזרתי על אותה הטעות פעמיים. אף פעם.

אחת מהתוספות העדכניות למדיניות ההימנעות שלי מטעויות חוזרות הייתה הימנעות ממערכות יחסים. הן לא היו שוות את זה.

בחרתי להשאיר מאחור את העיסוקים המורכבים יותר, כגון נשים ומחויבויות, לטובת העיסוקים הפשוטים. ואם כבר אנחנו עוסקים בנושא, בחדר הצוות הייתה בננה עם השם שלי עליה – פשוטו כמשמעו. הייתי יכול לשמור אותה בשולחן שלי, מן הסתם, אבל העדפתי שיהיה לי תירוץ לקום וללכת קצת לפני ארוחת הצוהריים. פירוש הדבר שגם הייתה לי הזדמנות לאינטראקציה עם העובדים שלי. בדרך כלל שיחה עם העובדים הסתכמה בהאזנה לניסיונות ההתחנפות שלהם, אבל ידעתי שאם מדי פעם בפעם אקפיד להתערבב איתם, הדבר יתרום להעלאת המורל. אנשים עובדים טוב יותר בשביל אדם שהם מחבבים.

הודיתי למתמחה השישית שראיינתי באותו בוקר, וקמתי ממקומי כדי ללוות אותה ביציאתה ממשרדי. בדומה למתמחים האחרים לפני, היא הייתה בוגרת קולג' טרייה, תמימה ואחוזת אימה. לא ציפיתי ליותר מדי מעבר לכך, אבל לא הייתי בטוח כיצד וויליאם התכוון לסנן את המועמדים. הוא חיפש מישהו שיקלוט את כל מה שאנחנו עושים באור חיובי ככל האפשר, מפני שלאחר שהם ירכשו מספיק ידע, הוא התכוון לארגן סדרה של ראיונות באמצעי התקשורת. הוא אמר שבדרך זו נזכה בהזדמנות לקבל יחסי ציבור בחינם ממש לפני שנשיק את הסניף החדש שלנו בפיטסבורג.

פילוסופיית פרסום אחת שאליה התייחסנו ברצינות תהומית התבססה על השאיפה להגיע ממספר זוויות רב ככל האפשר. לא רצינו שהלקוחות שלנו פשוט ישפכו את כל כספם על פרסומות ברדיו או בטלוויזיה. רצינו להיות יצירתיים, והפיכת המתמחים שלנו לאמצעי פרסום חינוכיים בסך הכול היוותה היבט נוסף מהאסטרטגיה שלנו. הכסף לא עמד בראש מעייננו, אלא הרצון לשחק את המשחק, ושנינו אהבנו את האתגר. לחשוב בצורה אחרת. לפעול מהר יותר. לקחת סיכונים גדולים יותר. זו הייתה גם הזדמנות נוספת לאפשר ללקוחות פוטנציאליים לראות את הדרכים החדשניות והיצירתיות שבהן השתמשנו לשיווק העסק שלנו. בסופו של דבר, אם אתה רוצה

שהלקוחות הטובים ביותר ישלמו לך כדי שתשווק אותם, כדאי מאוד שתדע לשווק את עצמך כמו מקצוען.

וויליאם ואני ידענו כיצד למצוא את דרך המלך לאיזון בין סוגי האישיות השונים שלנו. הוא דחף אותי לקחת יותר סיכונים עם העסק, ואני עזרתי לו לרסן את עצמו במקרים שבהם הוא היה פזיז יתר על המידה.

התרווחתי לאחור במושבי בסמוך לשולחני וגמעתי את שארית המים שלי.

בטני נהמה נוכח המחשבה על הבננה שחיתתה לי. התפריט שלי כלל כמות זעומה בלבד של סוכר, ועם חלוף הזמן בננות הפכו לפסגת חיי הקולינריים. ידעתי שזה מגוחך, וזו הסיבה שלעולם לא אודה בכך באוזני איש. אך פעמים רבות הבננה שאכלתי לפני ארוחת הצוהריים הייתה החלק הטוב ביותר ביום שלי. וויליאם אמר שהעובדים שפחדו ממני למדו לשמור מרחק מחדר הצוות במקרה שהבננה עדיין הייתה שם. כאשר לעובדים שחיפשו הזדמנויות להתחנף אליי, אלו היו ממתנים מסביבה כאילו שהיה מדובר בפיתיון.

המשרד היה נקי ומעוצב בסגנון מודרני. וויליאם ואני שילמנו למעצבת פנים שתשרג את החלל ולא חסכנו בהוצאות. עיצוב נקי ונעים לעין היה יותר מסתם מותרות, מבחינתנו היה זה מודל עסקי. לא רצינו שרק המתחרים שלנו יחשבו שאנחנו מצטיינים בכל מובן אפשרי, רצינו שגם העובדים שלנו ירגישו את זה. אנשים עובדים אחרת אם הם חושבים שהם נמצאים בפסגה ורוצים לשמור על מעמדם.

חדר הצוות היה מבנה זכוכית בצורת משולש המשקיף על אזור של חצר פנימית השופע בערך בכל פרח שיכולנו למצוא שביכולתו לשרוד בתוך חלל סגור.

בכל קומה בבניין היו כשמונים עובדים בכל רגע נתון, ותמיד היטבתי לחקוק בזיכרוני פרצופים ושמות.

לכן כאשר הבחנתי בבחורה שאינני מכיר הלבושה בחצאית עיפרון וחולצה לבנה, ידעתי שמדובר באחת מהמתמחות. שיערה היה

אסוף בקוקו והיא פספסה קצוות שיער שהתבררה בעצלתיים מהרוח שנשבה מפתח האווורור בתקרה ומשכה את מבטי. היא הייתה יפה, עם עיני אגוז מלאות הבעה, שפתיים שנראו מיומנות בחיוכים שובכיים והחלפת משפטים שנונים, וגוף שניכר שהיא מטפחת בקפידה. אבל שום דבר מזה לא היה חשוב. מה שהיה חשוב זה הפריט שהיא החזיקה בידה.

הפריט האכול למחצה הנתון בידה, עליו התנוסס שמי הכתוב בטוש. רק האותיות 'ברו' הכתובות בקפידה היו גלויות לעין, לפני שקליפת הבננה המתנופפת הסתירה את כל השאר.

בחדר הצוות היו ארבעה אנשים נוספים. כל אחד ואחד מהם ראה מה היא החזיקה בידה והעתיק את מיקומו לפינות המרוחקות ביותר של החדר. הם התבוננו בה כאילו שהיא מחזיקה רימון ללא נצרה, תוך שהם מנסים כמיטב יכולתם לחמוק מהחדר כבדרך אגב, לפני הפיצוץ שידעו שעתיד להתרחש.

ואז הבחורה הבחינה בי.

עיניה נפערו מעט והיא שאפה אוויר בחדות, ונדמה שבעקבות כך חלק מהבננה נתקע בגרונה. היא החלה להשתעל וכמעט נחנקה. ראיתי אדום. היא בוודאי מתמחה, מאיפה התעוזה לגעת בבננה שלי? לאכול אותה? לכן כאשר ניגשתי לעמוד לצידה וטפחתי על גבה בניסיון לעזור לה לחליץ את מה שנתקע בגרונה, עשיתי זאת עם מעט יותר כוח מכפי שהתכוונתי.

היא נאנקה, השתעלה ובלעה. לחייה התלקחו באדמומיות שעה שהיא בחנה אותי מכף רגל ועד ראש וצנחה אל כיסא בסמוך לשולחן הגדול במרכז החדר בניסיון להסדיר את נשימתה.

"את יודעת מי אני?" שאלתי ברגע שנדמה היה שהצליחה להתאושש לאחר שנחנקה מהבננה שלי. גרוני היה מכווץ מרוב זעם ומרמור. היא הייתה כמו מחט שמזריקה כאוס לחיי, המחבלת בשגרה שלי. כל דחפיי הטבעיים ממש זעקו אליי שאסלק אותה מחיי מהר ככל האפשר, כשם שגוף בריא רוצה לתקוף וירוס.

"אתה ברוס צ'יימברסון", היא אמרה.

הבננה האכולה למחצה הייתה מונחת לידה. הסבתי את תשומת ליבי לאצבע שלי לפני שהזזתי את קליפת הבננה, וכך היא תוכל לקרוא את השם המלא הכתוב עליה.

לסתה נשמטה בתדהמה. "אני כל כך, כל כך מצטערת, אדון צ'יימברסון. פשוט שכחתי את ארוחת הצוהריים שלי, וכשלקחתי את הבננה לא שמתי לב לשם שלך. חשבתי שזו בננה שקיבלו העובדים ככיבוד, או –"

"בננה שקיבלו העובדים ככיבוד?" שאלתי בקרירות. "חשבת

שבחברת גליאון אנטרפרייזס נותנים לעובדים בננה אחת בודדה?" היא נאלמה, בלעה רוק, ואחר כך הנידה בראשה. "אלוהים אדירים," היא אמרה, ושקעה בכיסא שלה כאילו שכל הרוח יצאה לה מהמפרשים. "יש לי תחושה שהתקרית הזאת לא תתרום לסיכויים שלי להתקבל בתור מתמחה."

"התחושה שלך מוטעית. התקבלת לעבודה. המשימה הראשונה שלך תהיה לקנות לי בננה ולהביא אותה למשרד שלי בכל יום, לא יאוחר מהשעה עשר וחצי." הקפדתי לא להניח להפתעתי לאפוף את תווי הפנים שלי, אף על פי שהיא טלטלה אותי מבפנים. מה חשבתי לעצמי, לכל הרוחות? היא הייתה מושכת, ולא הצלחתי להתייחס בביטול לרושם שהיא הותירה בי. היא העירה משהו בתוכי. מאז סיימתי את הקשר עם ואלרי לא הרגשתי ולו קמצוץ של תשוקה מינית, אבל המתמחה הזאת החלה לשנות זאת בקצב מסחרר. לא רק שהסתקרנתי לדעת כמה מפתה היא תיראה עם החציאת המופשלת במעלה מותניה, רצייתי גם לדעת אם היא שקטה או רועשת במיטה, אם היא תנעץ את ציפורניה בגבי, אם היא תפשק את רגליה בשבילי כאילו הייתה פרס שצריך לתבוע. אך באותו הזמן, רצייתי לסלק אותה מחיי מהר ככל האפשר. היא ייצגה את כל מה שניסיתי להרחיק מחיי. את כל מה שלא רצייתי.

גבותיה התכווצו בכלבול. "התקבלתי לעבודה?" היא שאלה.

הדחקתי את כל ספקותיי. אמרתי לה שהיא התקבלה לעבודה מול כל הנוכחים בחדר הצוות, ולא התכוונתי ליצור את הרושם שאיבדתי מולם את שלוות הנפש. הייתי צריך לקחת על זה אחריות. "אל תיראי כל כך מרוצה מעצמך. אם הייתי מחבב אותך, הייתי שולח אותך לארוז את החפצים שלך. את עוד תצטערי שנגעת לי בכננה, גברת מתמחה. אני מבטיח לך."

נטאשה

מי המקלחת שטפו את גופי, תוך כדי שאני מתעלמת מהעובדה שהם חמים מספיק כדי לחרוך את עורי. זה היה משהו שיסיח את דעתי מהפשלה האחרונה שעשיתי, שייתכן מאוד שאפשר להגדירה בתור הפשלה הגדולה ביותר בחיי. הייתי כל כך נואשת להוכיח את עצמי בפני האנק, וכעת לא הייתי בטוחה כיצד אי פעם אוכל ללקט אפילו פיסת מידע עסיסית אחת לגבי ברוס צ'יימברסון. יש להודות כי מלכתחילה הקבלה לעבודה היוותה מכשול גדול למדי, עליו לא הייתי בטוחה שאצליח לגבור, אך הדרך שבה התקבלתי לעבודה הייתה גרועה מרוב התרחישים שהייתי יכולה להעלות בדעתי.

החלק הגרוע מכל היה הקושי שלי להתאפק ולא לפרוץ בצחקוקים ילדותיים בכל פעם שהוא דיבר על 'הבננה שלו'. זה היה מגוחך ברמות אחרות. הבחור נראה כמו דוגמן על שבוורידיו זורמים מי קרח. גבותיו נראו משורטטות באופן טבעי, והוא הצר את מבטו בכל רגע נתון, כאילו שהוא קיווה שיוכל לנעוץ בך מבט נוקב עד כדי כך שתתפוגגי לכדי ענן אדים. קיבלתי פיק ברכיים כשהוא נכנס לחדר הצוות. מובן שעשיתי עליו עבודת מחקר מקיפה, אך התמונות לא עשו עימו צדק. הוא היה גבוה בצורה מושלמת. לא רזה באופן מוזר כמו שחקן אן. בי. איי, אבל מידותיו היו מושלמות וגופו נראה גברי להפליא. הוא

היה שרירי בדיוק במידה הנחוצה כדי ששריריו יבלטו מבעד לחליפה שנתפרה למידותיו. עוד לא יצא לי לערוך מחקר אודות אחיו, אבל לכאורה הם היו תאומים, אף שהיה קשה להאמין בכך. לא התבקשתי לאסוף לכלוך על וויליאם צ'יימברסון, רק על ברוס. וויליאם היה רק גשר שאחצה בעת שאגיע אליו.

אבל ברוס... הוא היה גשר שלא הייתי בטוחה שברצוני לרדת ממנו, לא משנה עד כמה הוא עלול להיטלטל ולשלוח אותי היישר אל מותי בכל רגע.

והפנים שלו. אלוהים. אם הוא לא היה עסוק כל כך בלנקב חור בעורי באמצעות מבטו היוקר, קרוב לוודאי שהייתי פשוט מתמוססת לכדי שלולית חמימה לרגליו. יצר ההישרדות שלי היה הדבר היחיד שהמשיך להניע את שפתיי. קו הלסת שלו היה חד מספיק כדי לפצוע אותך, עיניו היו כמו פחמים כחולים בוערים ופיו יותר מדי חושני ודורש נשיקה יחסית לאדם שנראה נוקשה כל כך.

הוא נראה כמו רובוט עצבני. קבלו תיקון: כמו רובוט מין עצבני. מהסוג שנראה כל כך טוב, שלא מפריע לך שהוא רק מצפצף ומזמזם בכיוונך.

שחררתי אנחה ארוכה ודרמטית ושטפתי משיערי את שאריות המרכז לפני שהתנגבתי והתחלתי להתכונן לקראת היום שמצפה לי. היה עליי להגיע בזמן. זה היה היום הראשון שלי בגליאון אנטרפרייזס, ותחושת הבטן שלי אמרה שאין שום מקום לטעויות או איחורים בכל הנוגע לגבר כמו ברוס צ'יימברסון, אבל לא הייתי מסוגלת להפסיק לחשוב על הריגוש שנצץ בעיניו בעת שאמר לי שאתחרט על כך שהעזתי לגעת בכננה שלו. הוא התלוצץ איתי, גם בעודו מאיים עליי, ולמרות מאמצי הרבים, לא הצלחתי ליישב את העובדה הזאת עם כך שחשבתי שהוא רובוט נטול רגשות.

היה בו יותר מכפי שאפשר לראות ממבט ראשון, לא היה לי צל של ספק בכך.

כסופו של דבר איחרתי. עשיתי כמיטב יכולתי להגיע בזמן, כולל קבלת ההחלטה לתפוס את הרכבת שהייתה אמורה להביא אותי למשרד חצי שעה לפני המועד. ערב לפני כן אפילו גירשתי את בריידן מהדירה שלי ושלחתי להוריי הודעה כדי לוודא שהוא לא יחזור לכאן לאחר כמה שעות. מובן שלא לקחתי בחשבון את השלשול הקטלני שהבולדוג הצרפתי שלי, צ'ארלי, החליט לפזר ברחבי הדירה. הוא כלכלב שמחרבן מרוב לחץ, והוא גם רגיש אליי במיוחד. אני משערת שהוא קלט את הלחץ שלי והפגיו את הדירה כמעין מחוות סולידאריות כלבית.

כשיצאתי מהמעלית אל הקומה העליונה של גליאון, כבר איחרתי בשבע דקות. לפי אמות המידה שלי, זה לא היה סוף העולם. ברוס עמד מחוץ למעלית, הבעת פניו הזועמת אומרת לי שאמות המידה שלו מדויקות יותר משלי.

"איחרת," הוא אמר. קולו קריר, נטול כל רגש.

"אני מצטערת, הכלב שלי –"

"התירוצים שלך לא מעניינים אותי. הדקות האלה ינוכו מהמשכורת

שלך."

הרמתי גבה. "אני מתמחה. אני לא מקבלת כסף."

הוא חשק את לסתו והצר את מבטו.

אופס. מישו לא אוהב שמתקנים אותו.

"למשרד שלי. תכף ומיד."

הוא החל להתרחק בצעדים בהולים, ולא הותיר בפני ברירה אלא ללכת בעקבותיו, שעה שתחושת אימה מכווצת את בטני. הפה המטופש שלי הכניס אותי לצרות עם ברוס לאחר שאכלתי את הבננה שלו, ולפי שפת גופו הנוקשה וצעדיו המהירים, הפה שלי לא סיים להשלים את המשימה. מתישהו בין תקרית הבננה לבוקר הזה נשתל במוחי זרע קטן ומלוכלך של פנטזיה. כל הזמן הייתי צריכה להדחיק תמונות של ברוס נועל אותי במשרדו, כדי לכופף אותי על ברכו ולהצליף בישבני. זה היה מגוחך. הדברים האלה אף פעם לא הלהיבו אותי. נכון, אם היינו

משחקות במשחק שבו היה עליכן לתאר את הניסיון המיני היחיד שלי באמצעות שם של סרט, הייתן מנצחות על ידי בחירת הסרט מהיד ועצבני. אף שיתאים יותר אם הסרט היה נקרא *מהיד ולא מספק*, אבל קשה לי להאמין שמישהו בהוליווד היה מאשר שם כזה.

נלחמתי בדחף להרים את ידי בניסיון להסתיר את עיניי כשהובלתי לתוך משרדו. פעם, בתקופה שעוד הייתי נוהגת, שוטר עצר אותי. אני זוכרת את תחושת ההשפלה שחוויתי שעה שאנשים חלפו על פניי והציצו בחלוני בהבעה של שמחה לאיד. *אני שמח שזו את, פראיירית*, אמרה הבעת פניהם בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, בדיוק כמו עכשיו.

זה היה גרוע יותר. גרוע לאין שיעור. לא רק הגאווה שלי נגררה שעה שהשתרכתי בעקבות ברוס כמו כלבלב עצוב שנזפו בו. הייתה זו גם ההזדמנות שלי להרשים את האנק. כולם פה היו מקור מידע אפשרי, וככל שיותר מהם ראו בי מושא ללעג, ככה פחתו הסיכויים שאלמד מהם משהו שימושי.

ידעתי שאם לא יפטרו אותי, אעבוד פה במשך מספר השבועות הקרובים. אולי אף במשך מספר החודשים הקרובים. כל תקופה שתידרש כדי לאסוף לכולך על ברוס. ולמען האמת, עם כל דקה שחלפה, הרעב שלי ללכולך הלך והתעצם. אבל לא סתם רציתי לדעת אם הוא משמש רב חובל של ספינה מושחתת. רציתי לדעת מדוע הוא משקיע כל כך הרבה מאמצים בניסיון לשכנע את כולם שיש לו אישיות של מחריב שמחות. גם רציתי לדעת מדוע כולם במגזין ביזנס אינסייטס בכלל חושדים שברוס זומם משהו חשוד. ממבט ראשון, הוא בהחלט לא הותיר רושם של איש עסקים מפוקפק.

הוא סגר את דלת משרדו, ניגש אל הווילונות והסיט אותם, כך שנישאר לגמרי לברדנו.

"אני לא צריך להזכיר לך כמה חשוב להגיע בזמן, נכון?" הוא שאל, מניח לי להמשיך לעמוד בזמן שניגש אל שולחנו והחל להוציא קופסה קטנה, מעטפות ופיסת נייר שהוא הניח על שולחנו מולי.

אלוהים אדירים. זה החלק בפנטזיה שלי בו הוא מוציא שוט, ואני אומרת לו שאני לא בעניין של כל הג'אז הזה, אבל הוא בכל זאת מכופף אותי על ברכיו. ואומר לי שהייתי ילדה שוכבה, שוכבה מאוד.

עצמתי את עיניי בחוזקה, וייחלתי לכך שפעם אחת, לשם שינוי, אפסיק להתנהג כמו מטומטמת ולו לרגע אחד. "חשוב מאוד, " בלעתי רוק בכברות. "זה לא יחזור על עצמו. קרוב לוודאי. לעולם אי אפשר לדעת מתי יכה בך ברק, וכל זה. אבל מעתה ואילך, אעשה כמיטב יכולתי להגיע בזמן כל יום."

"כן. זה בדיוק מה שתעשי. מפני שאני רוצה להבהיר לך משהו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, נטאשה פלורס." התעלמתי מהעקצוץ החמים שחלף בעורי כששמי בקע מבין שפתי. הנחתי שהוא העיף מבט בקורות החיים שהגשתי, מפני ששמי מעולם לא עלה במהלך תקרית הבננה או לאחריה.

"אני לא אדם נחמד. את לא פה כי אני רוצה להתיידד איתך, או לזיין אותך, " הוא הוסיף כבדרך אגב, כאילו שמדובר באפשרות סבירה להפליא שהיה עליו להוריד מהפרק. "את פה כי אני לא מחבב אותך, ואני מתכוון לעשות חיים בעודי גורם לך להתפטר."

"אם תיתן לי הזדמנות, אני יכולה להיות מקסימה למדי," אמרתי דרך גרון כל כך מכווץ, שהופתעתי שהקול שלי לא נשמע כשריקה צווחנית. אף על פי שהרגע הוא אמר מפורשות שהוא לא מנסה להשכיב אותי, נדמה ששמיעת הרעיון מפיו העצימה את הפנטזיה במוחי עשרות מונים. זו לא הייתה פנטזיה רומנטית. זו הייתה פנטזיה גופנית לחלוטין, והייתי מוכנה להציב בפני כל אישה את האתגר לא להסתכל על ברוס צ'יימברסון בלי לסטות למחשבות פזיזות. זה היה חסר כל משמעות. אלה היו לא יותר מאשר כימיקלים והורמונים.

הוא סקר אותי במבטו מכף רגל ועד ראש, עיניו לא מתעכבות באף אחד מהמקומות שבהן הן היו אמורות להתעכב. "תאמרי לי,

אם כך, מתמחה. איך בדיוק את מתכננת להקסים אותי? באמצעות מוסר העבודה שלך? באמצעות הנטייה שלך לקחת דברים ששייכים לאנשים אחרים ולהכניס אותם לתוך הפה שלך? או שאולי את חושבת שתצליחי לפתות אותי?"

זקפתי את קומתי. לא הצלחתי לפענח אותו. רגע אחד, חשבתי שהוא קר ונטול כל תוכן. רגע לאחר מכן, הייתי בטוחה לגמרי שהוא מקניט אותי. ואם לא היה די בכך, הייתי בטוחה שהוא נהנה מזה. "לא ידעתי שרובוטים ניחנו ביכולת להתפתות," אמרתי. "אתה

בטוח שאין בלוח הבקרה שלך איזו ידית שפשוט אוכל למשוך?" לא היה דבר רובוטי במבט הנוקב שהוא נעץ בי. בו במקום התחרטתי על ניסיון העקיצה שלי, אולם כבר לא הייתי יכולה לחזור בי מדבריי. המילים התמהמהו בדממה שהשתררה בינינו, מרחפות לנגד עיניי, וכך לא נותר לי אלא להתבונן בהן בחוסר אונים משווע. "את חריגה," הוא אמר בפשטות, מתעלם מהעקיצה שלי. "היכולת שלי להתמודד עם חריגות היא אחת מהסיבות לכך שאני כל כך מצליח בעבודה שלי."

"קצת נעלבתי. נדמה לי."

"יופי. היית אמורה להיעלב. עכשיו," הוא אמר בקול נוקב, כאילו שהדיון שלנו הניב איזושהי החלטה יעילה ומסודרת. "זה טלפון העבודה שלך." הוא הגיש לי טלפון נייד שנראה כבר מוכן לשימוש. "הסיסמה שלך היא 'בננה', ולא, את לא יכולה לשנות אותה. הטלפון הזה שייך לי כשם שהוא שייך לך, לכן אני מציע שתחשבי בקפידה לפני שתחליטי להשתמש בו להתכתבויות מיניות."

עכשיו הוא כבר סתם ניסה להציק לי. לא היה לי ספק בכך. בכל פעם שהתחלתי לחשוב שאין בתוך ראשו היפהפה שום דבר פרט לגלגלי שיניים חורקים ומעגלים חשמליים, הוא הניח לשמץ של אנושיות לבצבץ החוצה, ותיעבתי ממעמקי נפשי את הסקרנות שהתעוררה בקרבי. הייתי עיתונאית, בסופו של דבר, ולא הייתי בטוחה שאי פעם יצא לי להיתקל בתעלומה מרתקת כברוס צ'יימברסון. התיאוריה

המרכזית שלי? הוא למעשה היה בחור נורמלי, אך ליד כולם הוא הקפיד להתנהג באיפוק. הייתי צריכה לברר אם הברוס האמיתי מגיח החוצה רק לידי, או שמא הוא פשוט גרוע בשמירה על איפוק ליד כולם.

"ומה אלה?" שאלתי, בעודי מצביעה על המעטפות ופיסת הנייר. הוא פתח את אחת המעטפות כדי להראות לי שקית מלאה בכרטיסי אשראי, איזושהי חוברת הוראות וצרור מפתחות לרכב. השקית השנייה הכילה דרכון שאיכשהו כלל תמונה שלי, אף על פי שבהחלט מעולם לא הנפקתי שום דרכון.

"אלה חלק מהכלים שתצטרכי כדי לבצע את המטלות שלך בתור המתמחה שלי. מפתחות לרכב החברה, שישמש אותך בתור הנהגת הפרטית שלי. כרטיסי אשראי בשביל אירועים חברתיים במסגרת העבודה, ארוחות ערב עם לקוחות או פעילויות אחרות במסגרת החברה. יידרש ממך להשתתף בכל אחת ואחת מהפעילויות הללו, דרך אגב. והטלפון נועד לאפשר לי להשיג אותך בכל שעה, ביום ובלילה. אסור לך לכבות אותו לרגע. אני האדם היחידי שיודע את המספר שלו. זהו הקו הישיר שלי אלייך."

הרגשתי את נחיריי מתרחבים, תופעה שהייתה קורית רק כאשר הייתי זועמת עד כדי כך שהייתי מתחילה לחשוב על המצח שלי בתור כלי נשק, ולא רק על החלק הפנימי של כף ידי. עצם היותו סקסי בטירוף לא העניק לו היתר לנהוג בי כשפחה. "ידוע לך שהנורמה היא להטיל על מתמחה משימות כמו לצלם מסמכים, להשתתף בישיבות או ללכת לקנות קפה בשביל כולם, נכון?" היה עליי לחתום את שפתיי ולא לגלות שאני עובדת בעבודה נוספת. מבחינה טכנית, עדיין החזקתי בעבודה שלי. ידעתי שאזדקק לזמן כדי לכתוב ולארגן את כל מה שלמדתי פה ולערוך את המידע בשביל הכתבה שאכתוב בסופו של דבר. לפי הרושם שקיבלתי, לא הייתה כוונתו לתת לי מרווח לנשימה, וידעתי שכתוצאה מכך חיי כלל לא יהיו פשוטים.

"הנורמה לא מעניינת אותי. היא מעולם לא עניינה אותי. מדובר בחברה יוצאת דופן, המנוהלת בידי אנשים יוצאי דופן. אם את שואפת להיות חלק מהחברה, אני מצפה שתעבדי קשה לא פחות מכולנו."
"תן לי לנחש. העובדה שאני עדיין לא מקבלת שכר לא גורעת במאומה מהציפייה שאפגין ביצועים על אנושיים, נכון?"
"יופי. את לומדת. אולי בכל זאת יש לך תקווה."

ברוס

היום הראשון של המתמחה היווה בשבילי אימון בשליטה עצמית. כל דחף בגופי זעק אליי שאפטר ממנה. היא הייתה אסון מהלך. היא שפכה על החולצה שלי קפה, מה שאילץ אותי להשתמש בבגדים להחלפה שהיו לי. למען האמת, בהתחשב בכאוס שהאישה הזאת יצרה בחיי, כלל לא הייתי בטוח שסט אחד של בגדים להחלפה יספיק לי. היא דפקה את רכב החברה בזמן שהיא נסעה לאחור במגרש החנייה, בעודה מנסה לא לדרוס 'חגב ענקי', אף על פי שרוב חיי גרתי בעיר ניו יורק, ומעולם לא ראיתי שום חגב. ואם לא די בכך, הבננה שהיא הביאה לי לא הייתה בשלה מספיק.

עוד לא הגענו לשעת ארוחת הצוהריים, וכבר המתמחה הספיקה להכניס לחיי יותר תוהו ובוהו מכפי שחוויתי במהלך כל השנה האחרונה. לחץ הדם שלי הרקיע לשחקים, והתחלתי לפקפק ברצינות במניעים שלי להשארתי בחברה.

כן נמשכתי אליה, בניגוד לכל היגיון. היה לה שיער חום ערמוני שהדגיש את עיניי האגוז שלה ואת עורה השזוף. היא גם נהגה להרכיב את סנטרה לעבר החזה שלה בזמן שנזפתים בה, מה שהפך את עיניה הגדולות לגדולות אף יותר ושובבות מהרגיל, שעה שנכפה עליה לשאת אליי את מבטה. שפתיה היו מתעקלות בצד אחד, כאילו שהיא ממש נהנתה לעלות לי על העצבים.

הייתה לי תחושה שהאישה המזורגגת הזאת תעלה לי בשפיות שלי.
 "אתה, הממ... בסדר?"
 הסתובבתי, מוכן לנעוץ את אגרופי בגרונו של מי שנכנס הרגע
 לחדר הצוות. עדיין אחזתי בקליפת הבננה שהייתה ירוקה יותר מאשר
 צהובה. זה היה אחי.

נאנחתי בכבדות. וויליאם היה האדם האחרון עימו רציתי לשוחח
 בעודי על סף איבוד עשתונות. לא רציתי אפילו לראות אותו. היה לו
 הרגל לעצב את שיערו במעין תסרוקת מבולגנת ולהניח לזיפים לעטר
 את פניו. הוא לבש עניבה לעיתים נדירות בלבד, ובחר להשאיר כמה
 כפתורים פרומים, כך יהיה לו קל יותר לקלוט מי מהנשים הרעבות
 תתאים להיות הסטוץ הבא שלו.

כשהבטתי בו התעורר בי חשק עז להסתרק. הוא היה ההשתקפות
 שלי, רק שהוא היה מה שאני הייתי עלול להיות אם לא היו לי נטיות
 כפייתיות-טורדניות לצד מנה גרושה של שאיפה לשלמות. הוא
 היה אני בגרסה המשולחת כל רסן. יותר מכל, הוא היה מה שהייתי
 יכול להיות אם מעולם לא הייתי פוגש את ואלרי. רק בלי התסרוקת
 המבולגנת המגוחכת.

השלכתי את קליפת הבננה לפח האשפה. "כן. אני, 'הממ' בסדר."
 הוא שילב את זרועותיו, והתבונן בי עם ניצוץ של שעשוע במבטו.
 "אם ככה, למה אתה נראה כאילו מישהו הרגע חרבן בפודינג הבננה
 שלך? וממתי אתה אוכל בננה לא צהובה במידה המושלמת? הבננה
 הזאת נראית יותר כמו מלפפון."

"מהרגע שהמתמחה מגיהנום החלה לעבוד פה." טעיתי כשהנחתי
 שהיא תצליח למצוא בננה מתאימה, זאת הייתה טעות שהייתי נחוש
 בדעתי לא לחזור עליה.

"אני מניח שיהיה מטופש לשאול למה אתה לא מפטר אותה?"
 "ההנחה שלך מדויקת. אני לא יכול לפטר אותה. עוד לא."
 "אני מבין." וויליאם קימט את מצחו בהבעה ספקנית. "אז היא

שווה?"

נעצתי בו מבט מיוסר. "ברצינות? ברור לך שאנחנו רק זהים במראה, נכון? אחד מאיתנו מסוגל לשמור את הזין שלו בתוך התחתונים, במיוחד בעבודה."

"היי, אני לא זה שמוציא את הזין שלי מהמכנסיים בעבודה. הנשים האלה היו עקשניות בטירוף. חוץ מזה, אני יודע שאין לך התנגדות להרטיב את הזין שלך. הייתה את הבחורה ההיא... לעזאזל, איך קראו לה?"

"ואלרי." התאמצתי לא לבטא את שמה בזעף. ייתכן שפעם היה בי משהו שקרוב לרגשות אמיתיים כלפיה. עכשיו פשוט הרגשתי תחושה ריקנית של אובדן, לא מפני שהיא כבר איננה בחיי, אלא מפני שוויתרתי על חלק בעצמי שהייתי רוצה לקבל בחזרה.

"נכון," אמר וויליאם. "איזו כלבה עצבנית. אתה יודע, פעם שקלתי להפליל אותה על עבירה קלה בתור מתנת יום ההולדת שלך? לא משהו רציני, מן הסתם, אבל חשבתי שכמה לילות בכלא יעשו לה טוב." "בבקשה תאמר לי שאתה צוחק."

"כן, ברור שאני צוחק," הוא אמר בנימה שהבהירה לי שהוא ממש לא צוחק.

"אני חייב להודות. שנאתי אותה לפני שהיא בגדה בך. אתה יכול לדמיין מה אני מרגיש כלפיה עכשיו, נכון?" חיוך שבע רצון פשט בשפתיו, והוא נעץ את אגרופו בכתפי כאילו שהוא סיפר בדיחה טובה. "ואחר כך היה את השלב שהוא שעבר עליך עם המזכירות וכל זה. אתה זוכר?" הוא שאל, חיוך רחב עלה על פניו. "אני נשבע, היית מזיין מישהו רק אם היא הייתה לובשת לעבודה חליפת מכנסיים וחצאית עיפרון. התחלתי לחשוב שיש לך פְּטִישׁ."

נשמתי נשימה עמוקה ומבוקרת דרך האף. וויליאם תמיד הצליח להסיט כמעט כל שיחה לדיבור על מין, ומעולם לא הייתה לו שום בעיה לשוחח על חיי המין שלי.

"כן, היו לי מערכות יחסים. ולא, אין לי פְּטִישׁ."

בדפוס שכבר אבחנתי כתזמון גרוע כרוני, המתמחה כשלה בצעדיה

לתוך חדר הצוות. פשוטו כמשמעו. העקב שלה נתקע בשטיח, והיא כמעט שפכה עליי קפה בשנית.

וויליאם זקר לעברה את גבותיו, סקר את גופה במבטו וללא ספק בחן גם את חצאית העיפרון שלה. הוא חייך בשביעות רצון. "אם כבר מדברים על פטישים..."

נטאשה נשאה את מבטה אל וויליאם ושוב כמעט שפכה את הקפה. היא הסבה אליי את מבטה בשנית, ואז הביטה בויליאם, פניה מביעות בלבול מובהק. אבל נראה שהיא ידעה שיש לי אח תאום, מפני שנראה שהיא הבינה מהר יותר מכפי שקרה עם רוב האנשים שראו אותנו יחד בפעם הראשונה.

"תאומים", אמר וויליאם. הוא ניגש אליה והניח יד תומכת בגבה התחתון, כאילו שהיא זקוקה לעזרה בשמירה על שיווי משקלה. למען ההגינות, יש לציין שכנראה היא אכן הייתה זקוקה לעזרה. על בסיס ההיכרות הקצרה שלי עימה, הנחתי שקרוב לוודאי שמדי פעם בפעם היא נפלה על הפנים ללא שום אזהרה מוקדמת.

"אז אתה האח המנומס", היא אמרה לויליאם. "אני מניחה שזה הופך אותך לתאום הרשע, ברוס?"

וויליאם חייך בשביעות רצון נוכח דבריה. "היי. אפשר שנשאיר אותה? היא כבר מוצאת חן בעיניי. לא פלא שאתה חם עליה."
 "אני האח ללא מחלות המין", נהמתי, תוך כרי מאמצים עילאיים להתעלם ממנה.

וויליאם הרים את ידיו, ולמרבה המזל פירוש הדבר היה שהוא כבר לא ממשש אותה. "תרגיע, אח שלי. אני תמיד משתמש באמצעי הגנה. אני נקי כמו בית מרקחת."

"תודה", אמרתי בזעף, וחטפתי את הקפה מידה בתקווה שהיא תסתלק. לא רציתי שלאח שלי יהיו הזדמנויות נוספות לזיין אותה. מפני שהיה לה דופק, היא הייתה יפה, וחשוב מכל – הוא חשד שחשקתי בה לעצמי. לפי ספר החוקים של וויליאם, זה היה מעורר תאוה עוצמתי כמעט כמו זה שאימא טבע יכולה לייצר בכוחות עצמה.

המתמחה נותרה במקומה והמשיכה להביט בנו לסירוגין, כאילו שהיא ציפתה לחשוף את העובדה שזו הייתה איזו אשליה אופטית למן ההתחלה. "זה פשוט לא ייאמן," היא אמרה.

"לא ממש. ככה עובדת גנטיקה," אמרתי.

"תתעלמי ממנו." וויליאם הלך בעקבותיה אל המקרר, שעה שהיא חיפשה אחר אלוהים יודע מה. "הוא סובל מבעיה כרונית. כשהיינו ילדים הרופאים איתרו את המקל שהיה תקוע בתחת שלו, והם אמרו שאי אפשר להוציא אותו בלי להרוג אותו. מובן שכולנו עשינו את מיטב המאמצים לשלוף אותו החוצה, אבל המנוול העקשן מעולם לא זז ולו במילימטר אחד. את מבינה, הוא גם קשוח. האמת שזה די טראגי, כשחושבים על זה. לפעמים אני שוכב ער בלילה, בניסיון להבין מה הגיע קודם... המקל או הישבן הקפוץ."

המתמחה ניסתה להסוות את חיוכה והטמינה את ראשה מאחורי דלת המקרר, אך הצלחתי לשמוע את נשימותיה הקצובות בעודה מנסה לכבוש פרץ צחוק.

"החוצה," אמרתי לויליאם.

הוא פסע לעבר הדלת, כאילו שהוא בכל מקרה תיכנן להסתלק. "דרך אגב. תמשיכי ללבוש את חצאיות העיפרון. כל המראה הזה של המזכירה, יש לו פטיש לזה. הוא ממש מתרגש מזה. הוא כמו מכונת ישנה. קשה להניע, אבל ברגע שהוא מתחמם הוא נוסע. פשוט תמשיכי בזה, ילדונת."

היא השפילה את מבטה, מחליקה את הקמטים בחצאית שלה, לחייה בוערות. כמה שעות הכרתי אותה וכמה פעמים היא כבר הספיקה להסמיק? מעולם לא הודיתי בכך בפני איש, אבל ייתכן שאכן הייתה לי העדפה מסוימת למראה המזכירה. ייתכן שמאז ומעולם חיכבתי נשים שמסמיקות בקלות.

אבל כל זה היה חסר חשיבות, מפני שרשימת הדברים שלא חיכבתי באישה הזו הייתה ארוכה להפליא. היא הייתה אסון לעומת השלמות שהקרנתי, כדור ההריסה שיפלח כל קיר שנבנה בקפידה וכל נוחות

שיצרתי לעצמי בזכות עבודת חי. היא הייתה הדבר הכי לא נכון בשבילי, כמעט בכל מובן של המילה, ולמרות זאת לא פיתרתי אותה. וגם ידעתי שלא אפטר אותה. החלטתי להשאיר אותה עד ש...
עד שמה?

את שארית אחר הצוהריים העברתי בהרהורים. למה חיכיתי, לכל הרוחות?

מאוחר יותר באותו ערב, ישבתי לשולחן במסעדת שתים עשרה העונות. הייתה זו מסעדה מהסוג שבו היו מפת שולחן לבנה, נרות, ז'קטים מחויטים ועניבות. במרכז המסעדה ניצב אקווריום ענקי הגדוש בזנים אקזוטיים ויקרים, כולל כריש וצלופח מורנה גדול שכל הזמן הציץ מאחורי כמה סלעים, פיו נפתח ונסגר בלי להפיק צליל, בזמן שנדמה שהוא טועם מהמים. בעודי מתבונן בצלופח, תהיתי בהיסח דעת אם השבי אי פעם גרם לדגים לאבד את שפיותם. בני אדם הלכודים בקופסה כזאת היו מאבדים את שפיותם תוך מספר שבועות, אולי אפילו תוך מספר ימים.

הרהרתי בכינוי שנשאשה הצמידה לי – רובוט. ייתכן שהיא לא הייתה רחוקה מן האמת, לפחות בכמה מובנים. זה לא שלא חוויתי רגשות או חשקים כמו רוב האנשים. ההבדל היה שלמדתי לדכא אותם. אימנתי את עצמי לעשות זאת. אני משער שוויליאם ואני פיתחנו מנגנוני הגנה שונים בתגובה לביצת החרא שבתוכה גדלנו. הוא לימד את עצמו להישאר אדיש להכול. אני לימדתי את עצמי להצליח למצוא שביב של שליטה גם במצבים הכי בלתי ניתנים לשליטה. למדתי לקחת את התווה ובוהו ולהשליט בו סדר.

זה לא קרה בבת אחת. החיים הציבו בפניי אינספור מכשולים, ואט אט התחלתי להיאטם. הבעיה היא כשאתה קובר את הדברים אתה אומנם מגן עליהם, אך גם מרחיק אותם ממך. נדמה לי שאיפשהו לאורך הדרך, כיתרתי בחומות יותר מדי חלקים בתוכי ובסופו של דבר מצאתי את עצמי בלי שום דבר שאוכל להראות לעולם פרט לכשירות

מקצועית ופרצוף שגורם לנשים להתמוגג. זה היה מצחיק כמעט. נטאשה הכירה אותי לא יותר מיומיים, ונדמה שהיא כבר הצליחה לפענח אותי. לא הייתי טוב בהרבה מרובוט.

אימא ואבא שלי הגיעו באיחור של עשר דקות. אימי הייתה בשנות החמישים לחייה. וויליאם ואני ירשנו ממנה את העיניים והגבות שלה, מאבא שלנו ירשנו את הלסת המרובעת והכתפיים הרחבות. אבל רק אלוהים יודע מאיפה ירשנו את הגובה שלנו, מפני שהגובה של שני ההורים שלי עמד על פחות ממטר ושמונים.

לאבי הייתה צורת הליכה שהצליחה להפגין זלזול בסביבה לצד קלילות אגבית שאי אפשר ללמד. היה זה משהו בין הילוך מתנודד להליכה יהירה, בשילוב עם ראש המסתובב תדירות ושפתיים המעוקלות בחיוך חמצמץ. הוא התבונן בעולם כאילו שדבר לא מרשים אותו, אף על פי שהדבר המרשים ביותר שהוא עשה מעורר היה להביא לעולם אותי ואת וויליאם. נדמה שגם הוא היה סבור כך, וזאת הסיבה שהיה עלינו לסבול את 'המפגשים המשפחתיים', שהיו לא הרבה יותר מדרך להשיג כסף בהסוואה קלושה.

בשלב הזה, עצם העובדה שבכלל הסכמתי לפגוש אותם העידה על שביב הכבוד האחרון שהפגנתי כלפיהם נוכח העובדה שהם גידלו אותי. פרעתי את כל חובותיי אליהם, והרבה מעבר לכך, אך לא ממש הצלחתי להביא את עצמי לנתק איתם כל קשר. עד עכשיו, בכל אופן. אימי הייתה אדם צנוע. אישה שברירית עם הבעה מופתעת שלא ירדה מפניה מעולם ונטולת כל יכולת למרוח שפתון בצורה אחידה, מה שתמיד שיווה לשפתה העליונה עקמומיות.

"איפה אח שלך?" שאל אותי אבי, בעודו מתיישב.

"הוא עסוק." האמת היא שאמרתי לווייליאם לפגוש אותי במסעדה בקצה השני של העיר. קרוב לוודאי שבינתיים הוא כבר הספיק להבין שהולכתי אותו שולל, אבל הוא יתגבר על זה. הטמבל תמיד נתן להורים שלנו עוד ועוד כסף, במקום להבין שבכך הוא רק מוסיף להחמיר את המצב.

אימא שלי הביטה באבי בדריכות. היא ידעה שהסיכויים שלהם לסחוט ממני כסף היו שקולים לסיכויים לסחוט מים מסלע. "בן, אמר אבי. הוא נשען לאחור והעביר את לשונו על שפתיו בתנועה שהזכירה לי זוחל. "אנחנו לא מבקשים נדבה. אנחנו מחפשים שותף עסקי."

לא כיבדתי אותו בתגובה. הקפדתי על ארשת פנים חתומה והנחתי לעיניי להישאר קרירות.

הוא כחך בגרונו וניסה להעלות את הלך רוחו הנונשלנטי בהילוך נוסף, על ידי הנחת זרועותיו על גב הכיסא של אימי ואימוץ הבעת פנים מהסוג שאומרת 'נו, כאמת'. "אלה גרושים בשבילך, ברוס. גרושים מזורגים. אני חינכתי אותך להיות חרא אנוכי, או שזה קרה באשמת אימא שלך?"

"פרעתי את החוב שלי אליכם על זה שגידלתם אותי ויותר. "ברוסי, אמרה אימא שלי. "אתה לא חייב לנו כסף על זה שגידלנו אותך. היית התינוק שלנו. אנחנו בסך הכול מבקשים עזרה, מפני שאתה כל כך מצליח בעסקים. תחשוב על זה. הכסף הקטן שלך הוא כרטיס הלוטו שלנו."

"כרטיס לוטו שכבר הענקתי לכם. ויותר מפעם אחת. ומה יצא לכם מזה? הפסדים בהימורים, סירה שהחרבתם מפני שהייתם שיכורים כהוגן וכל הפלסטיק שהזרקתם לתוך הפנים שלכם? כסף לשלם את כל הדו"חות על נהיגה בשכרות?"

שניהם נדרכו במושבים. "אתה מסתכל עלינו מגבוה?" אבא שלי רכן לעברי, השעין את מרפקיו על השולחן והנמיד מעט את קולו, לאחר שטון דיבורו משך את תשומת ליבם של הסועדים הסמוכים. "אני לא מתכוון לשבת פה ולהניח לך להתחצף אליי. החלפתי לך את החיתולים המזורגים לאחר שחירבנת על עצמך, בחור קשוח."

"נכון, אמרתי. "ועכשיו אתה רוצה שאני אחליף לך חיתולים? קחו חלק מהכסף שוויליאם ואני כבר נתנו לכם, ותשכרו לעצמכם אומנת. אני לא הכספומט שלכם."

חשתי הפתעה, ומידה לא מבוטלת של הקלה, לאחר ששניהם קמו ממקומם ונחפזו לצאת מהמסעדה תוך כדי שהם ממלמלים בזעף. הסתבר שכך יש להם נקודת שבירה, ושמחתי לגלות שעם חלוף השנים שכללתי את היכולת לאתר אותה במהירות. הייתי יכול לסרב כליל להצעות שלהם להיפגש, אבל האמת היא שגם איתם חיכיתי למהו, בדיוק כמו עם המתמחה. הצרה הייתה שגם איתם לא ידעתי למה אני מחכה.

אולי הייתה זו תופעת לוואי של ההיאטמות הריגשית שלי למשך תקופה ארוכה כל כך. אפילו אני כבר לא הצלחתי להבין את עצמי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן